

DANIELLE GIRARD

Kihantolt múlt

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

DANIELLE GIRARD

Kihagyott múlt

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Randle-nek,
a könyv első olvasójának,
a történet terelgetőjének,
a rocksztárnak*

1

San Francisco, Kalifornia

Dr. Annabelle Schwartzman befűzte a fonalat az ötös, félkört formázó sebészeti tűbe – olyanba, amelyet általában ortopédiai műtéteknél használnak. Összecsíppentette az egy órával korábban met-szett Y alakú vágás széleit, és elkezdte összevarrni az áldozat mellkasát.

A mellkas és a törzs csúnyán összeégett, a bőr sérülékennyé vált a tűztől. Mivel az áldozatot zárt koporsós temetésen kívánták végső nyugalomra helyezni, a szokásos eljárás a vágás összekapcsolása lett volna, csakhogy Schwartzman jobban szerette az öltéseket. A kapcsok hatékony megoldást jelentettek, ám túlságosan ridegnek tűntek. Összevarrni tovább tartott, de Schwartzman kihasználta ezeket az utolsó percek az áldozat társaságában – így tudta teljesen feldolgozni a halálát, mielőtt felvette a kapcsolatot a nyomozóval.

A halottkémi hivatás nehézsége és szépsége ugyanabban rejlett: ő szólalhatott meg utolsóként az áldozat nevében. Ő fért hozzá utoljára a holttesthez, ő döntötte el, hogy a halál természetes okból vagy valaki más keze által következett be. Nagy koncentrációt igénylő,

csendes munka volt, órákat töltött azzal, hogy alaposan szemügyre vette a nagy egészség alkotó kirakós darabkait.

Az orvosin sok társa az alapján specializálódott, hogy milyen betegekkel kell majd foglalkoznia: nőgyógyásznak mentek a szülés csodája vagy gyermekgyógyásznak a lurkók miatt.

Csakhogya azokkal a munkákkal is együtt járt a bánat. A magzatok nem mindig fejlődtek ki teljesen. A gyerekek néha megbetegedtek és meghaltak.

Halottként Schwartzman a lehető legközelebből foglalkozhatott a páciensekkel: bármit megtehetett azért, hogy megállapítsa a halál okát. Sokak számára elképzelhetetlen lett volna, hogy igazságügyi orvosszakértőként dolgozzanak. Schwartzman számára viszont ez volt az egyetlen opció. Mások azért mentek orvosnak, hogy hőstetteket hajthassanak végre – betegségeket gyógyítsanak, életeket mentsenek. Az igazságügyi orvostanban nem voltak hőstettek, csak megválaszolatlan kérdések.

A plafonra erősített lámpák kialudtak. Schwartzman megleengette a karját, hogy beindítsa a mozgásérzékelőt. Este hét után tízpercenként automatikusan lekapcsolt az összes villany. A sarokban a halogénégő dühösen kattogott, mielőtt villódzni kezdett, majd tartósan ontani kezdte magából a fényt. A folyosók sötétek voltak, a helyiségben némaság honolt.

Némelyik halottkém az osztályon hangos zene mellett dolgozott, de Schwartzman szerette a csendet. Ez volt az egyik oka annak, hogy szívesen időzött a hullaházban ilyen későn.

Aznap este együtt vacsorázott pár rendőrnővel, és épp hazafelé tartott, amikor rátört a vágó, hogy benézzen. Teljesen felpeszűlt a vére, hirtelen munkára kész lett.

Nem azért ment a hullaházba, mert dolgoznia kellett – bár mindig volt mit csinálni odabent. Nagyon szerette az ottani tágas teret. És a grapefruitillatú kézkrémet, amit bemosakodás után, de még a kesztyű felhúzása előtt kent a kezére, meg a tiszta asztal és az orvosi eszközök ecetes illatát.

Mindig ezeket érezte a holttest szaga előtt.

A rendőrségi csajos este során beszélgetett a gyilkossági nyomozó Hailey Wyatt-tel, megismerhette őt egy másik oldaláról is, nem csak a rendőrt a gyilkossági helyszínekről, ahol együtt dolgoztak. Schwartzman önmagát is meglepte azzal, hogy Spencerről beszélt neki.

Mióta is nem tett ilyesmit?

Melanie volt az utolsó, akinek megnyílt, még az egyetem utolsó évében, hat és fél évvel ezelőtt.

Megszólalt a telefonja. Hailey írt neki. *Örülök, h eljöttél ma. Hnap találkozunk.*

Schwartzman elmosolyodott. Érezte, hogy egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Talán még barátnőkké is válhatnak.

Spencer teljes magányra ítélte. Amíg házasságok voltak, mindenképpen, de azután is, hogy végre megszökött tőle. Elültette a fejében a gondolatot, hogy mindig a közelben ólálkodik – és azzal, hogy beengedett valakit az életébe, egyfajta támadási felületet biztosított.

Ám a vacsorán ezt egyáltalán nem érezte. Megkönnyebbülés volt kimondani az igazságot – hogy a férfi, akit már több mint hét éve nem látott, vadászik rá. Elhitette Schwartzmannel, hogy az anyja kórházba került. Még annak az épületnek a biztonsági szolgálatát is sikerült kijátszania, ahol ő lakott, és odacsempészett egy csokor sárga virágot. Spencer szándékosan olyan színt választott, amit ő imádott, Schwartzman viszont gyűlölt.

De ostoba volt, ha azt hitte, hogy ezzel felzaklathatja.

Schwartzman a rendőrségnél dolgozott. Azt a virágcsokrot most Roger Sampers vizsgálta, maga a helyszínelők főnöke. Még csupán fél éve volt itt, ám San Francisco kezdett az otthonává válni. Most először volt saját lakása. Ő osztotta be a saját munkaidejét, így megfelelően tudott koncentrálni, és kiválóan tudott teljesíteni abban a munkában, amit szeretett.

Merthogy valóban jól végezte a dolgát, és ezt értékelték is. A kollégái támogatták. Talán még... barátai is voltak. Nevetséges gondolat ez egy harminchat éves nő számára, mégis így volt. Szeretett itt élni.

Seattle mindig is átmeneti állapot volt. Az első város messze Spencertől, egy olyan hely, ahol összeszedhette magát és befejezhette a tanulmányait. Seattle tökéletes volt életének azon szakaszában.

Most már orvos volt, készen állt rá, hogy elkezdje a karrierjét építeni, hogy gyökeret eresszen. Már épp elég időt töltött azzal, hogy folyton a háta mögé sandított. Elhatározta, hogy San Franciscóban marad, és ebben csak megerősítette a többi nővel töltött este.

Leírta az utolsó pár megjegyzését, és aláírta a jelentést. Épp visszatolta a holttestet a helyére, amikor megrezzen a telefonja. Lehúzta a kesztyűt, és elővette a telefont a köpenye zsebéből. *Hal kereste.*

– Látnok vagy – szólt bele köszönés helyett.

– Tényleg? – kérdezte a gyilkossági nyomozó Hal Harris. Hat hónapja dolgoztak együtt, és sikerült olyan kellemes légkört kialakítaniuk, hogy Schwartzman az ő ügyeit szerette a leginkább. – Hogyhogy?

– Épp most fejeztem be a megégett áldozat vizsgálatát.

– És? – érdeklődött Hal.

– A boncolás során jelentős bilaterális tromboembóliát és infarktust állapítottam meg a tüdőben.

Hal felnyögött.

– Érthetően, Schwartzman!

– Természetes halállal halt meg – magyarázta a doktornő. – Hatalmas vérrögök voltak a tüdejében.

– Természetes halállal hal meg, aztán elejti a cigarettát az ágyban, amivel felgyújtja az egész házát.

Hal nagyon jól ráérezett a munkájukban lapuló iróniára, de mindig megkönnyebbültek, amikor a boncolás eredménye szerint természetes halállal volt dolguk.

– Bizony. Felhívjam Hailey-t?

– Nem kell. Majd én elmondom neki – felelte Hal. – Jöhet a következő?

– Naná! – vágta rá Schwartzman.

Sosem utasított vissza egy újabb ügyet. Akkor érezte magát a legjobban, ha belevethette magát egy boncolásba a halottasházban, ha otthon ücsöröghetett egy könyvvel, vagy megnézhetett egy régi, fekete-fehér filmet, olyasmit, amit az apja szeretett.

Ezek a figyelemelterelési módszerek még fontosabbá váltak most, hogy Spencer ismét felbukkant az életében. A telefonhívások, a hátborzongató sárga virágcsokor a lakása ajtaja előtt. A legrosszabb az volt, hogy senki sem tudta megmondani a szigorú biztonsági rendszerrel felszerelt épületben, hogy hogyan jutott fel a kézbesítő az ő emeletére. Hét év és öt hónap telt el azóta, hogy elhagyta Spencert, és a férfi még mindig nem adta fel.

– Megírom SMS-ben a címet, és elküldöm a képet is, amit a Központtól kaptam – mondta Hal. – Olyan öt percre vagyok a helyszíntől.

– Megpróbálok tíz percen belül indulni.

– Szuper – örvendezett Hal. – Ott találkozunk!

Már épp letette volna a telefont, amikor a férfi ismét megszólalt:

– Figyelj csak, Schwartzman!

– Igen?

– Szép munka volt.

Schwartzman elmosolyodott. Hal gyakran dicsérte a kollégáit – Schwartzmant, a helyszínelő technikusokat, a járőröket. Ez is egyike volt azoknak a tulajdonságainak, amik olyan szerethetővé tették.

– Köszí, Hal! – felelte.

Letette a telefont, majd levette a köpenyét, és felakasztotta a keskeny szekrénybe. Miután az utcai cipőjére cserélte a laborban viselt narancssárga klumpát, bepakolta a szükséges holmikat a táskájába. Ismét megrezzent a telefonja, Hal elküldte a címet. Schwartzman megnyitotta a csatolt képet, és várta, hogy betöltsön.

A kép kiélesedett.

Egy nő volt. Nagyjából egykorú Schwartzmannel. Hullámos, barna haja volt. Az ágyán feküdt. Schwartzman többször is megbor-zongott. Valaki már letakarta a lábát és a hasát egy lepedővel, mintha meztelenül találtak volna rá, de egy vékony csíkban kilátszott a ruhája a dereka fölött. A sápadt bőrszínét leszámítva akár úgy is tűnhetett volna, mintha aludna.

A kezében egy apró, sárga virágcsokor hevert.

2

San Francisco, Kalifornia

Schwartzman a járdaszegély mellett parkoló járőrautó villódzó fényét nézte. A ritmikus kék villanások között virágzó sárga nárciszok képét látta maga előtt. Képtelen volt kivenni a fejéből az ajtaja előtt heverő virágokat. Nem hívták a portáról, hogy futár érkezett, csupán a csengője szólalt meg. A kukucskálón keresztül csak az üres folyosót látta. Aztán kinyitotta az ajtót, és megtalálta a hatalmas virágcsokrot a bejáratnál. Halvány- és élénksárga rózsák, kálák, krizantémok.

Ökölbe szorította a kezét, és leküzdötte a félelmét.

Odakint a fények árnyakat rajzoltak a stukkózott épület elejére, és megvilágították a sugárutat szegélyező kis tölgyfák leveleinek hátát, amitől úgy tűnt, mintha minden víz alatt lenne.

A szomszédok a járdán ácsorogtak, pizsamára húzott kabáttal vagy melegítővel védekeztek San Francisco hűvös, éjszakai levegője ellen. Kis csoportokba verődtek, és összefont karral figyeltek. Válaszokat vártak. Ez nem olyan környék volt, ahol gyilkosságok történnek. Látott rajtuk, hogy fáznak és rémültek. Schwartzman ugyanezt érezte.

De nem volt hajlandó engedni a félelemnek. Nem tudhatta, hogy Spencer áll-e a gyilkosság mögött. Az igazságügyi orvostan első számú szabálya: sose találgass! Ezt nagyon becsülte a munkájában. Nem lehetett lerövidíteni az utat.

Kiszállt a kocsiból, és kinyitotta a csomagtartót, hogy előszedje a kemény, fekete táskát. Összeszedetten átvágott a járdán az épülethez, megmutatta az igazolványát az ajtónál, és átlépte a küszöböt.

Ken Macy járőr állt az ajtónál.

– Estét, doktornő! – köszöntötte.

Schwartzman elmosolyodott az ismerős arc láttán.

– Viszont, Ken! Nem tudtam, hogy szolgálatban van ma este.

Levette rövid, fekete csizmáját, és belebújt a sötétkék klumpába, amit benti helyszínelésekkor használt.

– Cseréltünk Hardyval. Warriors meccsre megy ma este, viszi az egész családot.

– Milyen jó neki! – élvezte ki Schwartzman a csevegést.

– Ugye?

Schwartzman kék lábzsákot húzott a klumpájára.

– Tud újabb éttermet mondani, amit kipróbálhatok?

– Volt már a libanoni helyen, amit ajánlottam? – kérdezett vissza a járőr.

– A Mazzatban – bólintott Schwartzman. – Igen, elmentem. Múlt héten. Akartam írni róla. Megkóstoltam a köftét. Eszméletlenül jó volt.

Ken elmosolyodott.

– Nekem is az az egyik kedvencem. Meg a bamia.

Ken mindig tudott újabb és újabb éttermeket ajánlani, ha Schwartzman különböző nemzetek ételeire vágyott.

– Jöhet egy új – kért újabb ajánlást.

– Okés – bólintott a férfi. – Mondok egyet, amikor végzett.

– Szuper. Biztos farkaséhes leszek.

Az egyik változás, amit San Franciscóba érkezése óta észrevett, a megnövekedett étvágya volt. Seattle-ben nagyszerű éttermek voltak, de akkoriban feszült volt, és csak egy dologra koncentrált. Nagy nyomás alatt volt Spencer és a tanulmányai miatt, úgyhogy ritkán járt el étterembe, és a magához vett étel inkább a létfenntartásról szólt, mint az élvezetekről.

Most, hogy új városba költözött, és megszabadult a vállát nyomó teher egy részétől, ismét visszatért az étvágya. Gyakran vacsorázott másodszor egy-egy kései helyszínelés után. Felkapta a táskáját, és az épületre összpontosítva átadta magát a munkájának. Végigpillantott a folyosón, nem tudta pontosan, merre kell mennie.

– Majdnem kiment a fejből – szólalt meg Ken a fejét rázva. – Bocsi! Menjen fel lifttel a negyedikre! Elég tiszta a helyszín, egyáltalán nincs vér.

– Kösz, Ken! – felelte Schwartzman, és a táskáját cipelve belépett a folyosóra.

Az épület valószínűleg az 1940-es években épült. Az akkoriban divatos szűk bejárat és hatalmas, lazacrózsaszín márványlapok jellegmeztek. Schwartzman elhaladt egy pizsamás nő mellett, és még épp sikerült belépnie a liftbe, mielőtt becsukódott az ajtó. A felvonó zökkent egyet, és kissé rázkódva elindult felfelé. Schwartzman ettől függetlenül hálás volt, hogy használhatja. Nem szeretett lépcsőzni, főleg úgy nem, hogy nála volt a táskája.

Az áldozat lakását nemrég újíthatták fel. A padlót mindenütt széles parkettára cserélték. A falakat betonszerű anyag borította, és Schwartzman rájött, hogy American Clay márkájú, természetes vakolatról van szó. Még hozzá hamvaszöld árnyalatban. A legnagyobb

falfelületeken két hatalmas olajfestmény lógott. Mindkettő vidéki tájkép volt, az egyik egy folyót és egy malmot, a másik egy régi pajtát ábrázolt. A helyiségben egy ízléses zseníliahuzatú kanapé is állt, virágmintás selyem díspárnákkal.

A lakberendezési összkép ellenére is tapintható volt, hogy valami nincs rendben. A szoba túl világos volt. Túl tökéletes. Az asztalon álló képek tökéletes szögben álltak egymáshoz képest. Mindennek megvolt a maga helye.

Olyasvalaki élt itt, aki hozzászokott, hogy az irányítása alatt tartsa a dolgokat.

Vagy legalábbis úgy tett, mintha így lenne.

Schwartzman első gondolata az volt, hogy családon belül elkövetett gyilkosságról van szó. Az emberek mindig azt hiszik, hogy az ilyesmi csak alkoholistákra és drogfüggőkre jellemző, de egy tökéletes otthon éppolyan egyértelmű jele volt a rosszul működő családnak, mint egy gondozatlan.

A tökéletesség illúziója alatt gyakran borzalom lapult.

Spencer otthonában mindennek megvolt a maga helye. Még a porcelán fogmosó pohárnak is, amiben az épp nem használt fogkefe pihent. A törülközőknek megfelelően hajtva kellett lógniuk a törülközőtartó karikában, és a vécépapír is csak egyféleképpen állhatott. Schwartzman most már egyáltalán nem hajtogatta sehogyan sem a törülközőjét. Több mint hét éve nem. Vajon merre áll a vécépapírja? Fogalma sem volt. Ez is egyfajta haladás.

Hailey Wyatt a nappali másik végében állt az egyik helyszínelővel, és fáradhatatlanul dolgozott. Schwartzmanhoz hasonlóan Hailey is azt a ruhát viselte, amit a vacsoránál. Schwartzman nem akarta megzavarni, úgyhogy elindult. A konyha mellett elhaladva oda is bepillantott. Egyetlen borospohár állt a pulton, benne ujjnyi

vörösborral, mellette pedig egy sötét fából készült, bambuszberakásos vágódeszka. Egy vékony kés hevert a szélén, az éle lelógott a deszkáról, mintha bármelyik pillanatban lezuhanhatna. Morzsák. Talán a vacsora maradványa. Bor, sajt és kenyér. Schwartzman kedvence.

A rövidke folyosóról három ajtó nyílt. A rendben tartott szobákat nőiesen rendezték be, a nappalihoz hasonló stílusban. Nem akadt jele annak, hogy más is élt volna itt. Schwartzman megállt a dolgozószoba ajtajában. Ott is minden a legnagyobb rendben volt. Egy íróasztal, rajta nyitott könyvvél. Sárga könyvjelző két lap között. Sem számítógép, sem papírok. Rend. Túlságosan nagy rend. Schwartzman továbbment.

A holttest nyilván a következő helyiségben volt.

Schwartzmant nem ijesztették meg a holtak. Megereszkedett bőr, hólyagok, rothadó feketeség – mind a halál természetes velejárója. Már a szagokat sem érezte olyan intenzíven, egészen tűrhetővé váltak. Főleg akkor, ha időben felfedezték a holttestet, ahogyan ebben az esetben is.

A helyiségben enyhén érződött a korábban meggyújtott gyertya földes, fűszeres illata. Földes. Talán szantálfa.

Hal Harris felügyelő, a gyilkosságiaktól, az ágy mellett állva bámulta a holttestet, amikor Schwartzman belépett. San Franciscóban még mindig felügyelőnek hívták a nyomozókat, bár Schwartzman még senkivel sem találkozott, aki magyarázattal szolgált volna erre a jelenésre.

Hiába volt nagy a szoba, a felügyelő még így is jókora részét betöltötte. A százkilencvenöt centi magas és száz kiló feletti Halnek makulátlan barna bőre volt, amitől mogyoróbarna szeme szinte zöldnek tetszett, főleg éles fényben. Komor arckifejezése alapján olyasvalakinek tűnt, akivel nem érdemes ujjat húzni. Ám a marcona külső jámbor és hihetetlenül kedves személyiséget takart.

Schwartzman nagyon örült, hogy a felügyelő és Hailey kapták ezt az ügyet. Jó néhány, mára már lezárt nyomozásuknak volt tanúja azóta, hogy megérkezett San Franciscóba. Ötletesen, elszántan dolgoztak. A virágok idegesítették Schwartzmant, és nyugodtabbnak érezte magát a két nyomozó társaságában.

Hal nem kezdte el kérdésekkel bombázni Schwartzmant abban a pillanatban, hogy megérkezett a helyszínre. Sőt, szokásához híven egy szót sem szólt.

A hálószooba hatalmas volt, főleg egy olyan városban, ahol a lakások négyzetmétere több ezer dollárba került. Ahogyan minden helyszínelés alkalmával, most is először a helyiséget vette szemügyre, és csak utána fordította a figyelmét magára a holttestre. A környezet gyakran sokat elárult a testről. Itt is nagyjából ugyanaz volt a helyzet, mint a lakás többi részében. Egyetlen, teljesen átlagos festmény lógott a falon: búzamezőt ábrázolt, tele a szélben hajlongó, magasra nőtt kalászosokkal.

A nappaliban lévő dohányzóasztalon több, kisebb keretbe foglalt fénykép is állt, de a hálósobában nem volt ilyesmi. Semmilyen személyes tárgyat nem talált.

A hullát elrendezték a tökéletesen megágyazott ágyon. A Központ képén még lepedő takarta, azonban ezt mostanra levették róla. Nem volt meztelen. Az áldozat finom mintájú, sárga ruhát viselt.

Schwartzmant emlékeztette az egyik Lilly Pulitzer összeállítása, amiért Spencer annyira odáig volt. Karácsonykor, húsvétkor, sőt, még július negyedikén is új ruhát kapott, Spencer pedig hozzá illő inget. Mintha gyerekek lettek volna, akiket egy tehetős háziasszony öltöztetett.

Schwartzmannak egyetlen sárga ruhadarabja sem volt. Sőt, az ott-
honában sem volt semmi ilyen színben.

Az áldozat sárga ruháját szétteregették és eligazgatták a paplanon. Aranyszínű balerinacipő. Tory Burch. Schwartzman látta az ismerős emblémát a cipő talpán.

És a sárga virágok.

Nem ugyanolyanok voltak, mint a Spencertől kapott csokorban. Az egy elegáns, szinte esküvői csokor volt, ezek pedig inkább vadvirágoknak tűntek a hosszú szárukkal és aprócska virágaikkal és a csokrot összetartó, konyhai kötözőzsineghez hasonló madzaggal. Teljesen különbözőek voltak. Két különböző, sárga virágokból álló csokor. Véletlen egybeesés.

Nincs mindennek köze Spencerhez.

Csak Spencer akarta, hogy így higgye.

Schwartzman lerakta a táskáját a földre, és kinyitotta, hogy gondolatait megzabolázva előszedjen belőle egy tiszta, egyszer használatos kezeslábaszt.

Az áldozatot a hálósobájában találták meg. A harmincas évei elejét taposó jómódú, fehér nő. Egy jó biztonsági rendszerrel felszerelt épületben.

Schwartzman belelépett a kezeslábasba, és ráhúzta a műanyag ruhát sötét nadrágjára. Felhúzta a derekáig az overallt, majd kigombolta és levette szürke kasmírpulóverét. Berakta a táskájába a kesztyűsdoboz mellé, majd ujjatlan felsőjében teljesen belebújt a kezeslábasba. Gyűlölte, ahogyan a karjához ért az anyag, de túl meleg volt a szobában. Zavarta, ha izzadt az overallban. Kényelmesen kellett éreznie magát ahhoz, hogy teljes figyelmét a bűntény helyszínének szentelhesse.

Megnézte, hogy nyitva van-e a táskája, és ellenőrizte a hőmérőt, illetve a jegyzetfüzetét, ahová az első benyomásait szokta rögzíteni.

– Mit tudunk eddig? – kérdezte, és kesztyűt húzva odalépett az áldozathoz.

– A testvére jelentette a halálát – válaszolta Hal. – Látogatóba jött Dél-Kaliforniából, így talált rá.

Schwartzman a nő bőréhez nyomta az ujját. A karja jobb oldalán szemmel látható hullafoltok éktelenkedtek.

– Megmozdították – jelentette ki.

– Egyetértek. Túl tiszta itt minden ahhoz, hogy ez legyen a bűntény valódi helyszíne.

Schwartzman megvizsgálta a nő bőrét, hátha zúzódások korai jelét fedezi fel, illetve ellenőrizte a szemét is apró bevérzések miatt, de semmi ilyesmit nem talált. Ezután az áldozat bordáit tapogatta végig, majd a nyakát.

– Nem fojtották meg. Nincs semmilyen szemmel látható sérülés. El kell vinnem a hullaházba ahhoz, hogy megállapítsam a halál okát.

– Gondoltam – bólintott Hal. – Kábítószer esetleg?

Schwartzman egy vékony zseblámpával megvizsgálta az áldozat orrát és száját. A járatok tiszták voltak. Közelebb hajolt, hogy megvizsgálja a nő száját. Volt egy kis szájszaga, de nem érzett rajta semmilyen vegyi anyagot.

– Lehet. De nem hiszem, hogy túladagolás. Nincs jele sem az orrában, sem pedig a szájában. – Schwartzman lehúzta az egyik kesztyűjét. – A konyhában van egy borospohár.

– Megkértem Roger embereit, hogy gyűjtsék be bizonyítékként.

A helyszínelők vezetője, Roger Sampers hihetetlenül alapos ember volt. Halnak valahogy sikerült szinte az összes helyszínére őt megszereznie, és ebből is látszott, mennyire tiszteli mindenki a felügyelőt. Roger pedánsan végezte a munkáját, és tisztában volt a saját képességeivel. Jó humora volt, és míg gyakran gúnyolódott önmagán, arra mindig vigyázott, hogy másokon ne viccelődjön.

– Helyes. – Schwartzman bőre forró volt, a keze viszont hűvös és nyirkos. Lehet, hogy valami betegség előjele. – És magáról az áldozatról mit tudunk?

– Victoria Steinnek hívják. Egyedül élt. A testvére nem tudott róla, hogy járt volna valakivel. Azt mondta, pár éve elvált. San Franciscóba költözött, és megvette ezt a lakást.

Schwartzman új kesztyűt vett fel, és az áldozat felsőjét felemelve a hullafoltokra mutatott:

– Úgy látom, az oldalán fekve halt meg. Ettől még kevésbé valószínű, hogy túlادagolás miatt vesztette életét. Az általában valamilyen légzéssel kapcsolatos halált okoz.

– És ha az oldalán feküdt, akkor ez nem lehetséges?

– De igen – felelte Schwartzman. – Csak nem túl valószínű. – Megvizsgálta az áldozat fejét, hátha ott talál valamilyen zúzódást. – Azt mondtad, nem kaliforniai.

– Valahonnan délről jött.

– Igen? Tudod, honnan?

A koponya ép volt. Nem talált semmilyen sérülést, ami a nő halálához vezethetett volna.

Hal a jegyzetfüzetére pillantott.

– Itt is van... Spartanburgból. Az áldozat testvére azt mondta, hogy közel van...

– Greenville-hez – fejezte be helyette a mondatot Schwartzman. A szülővárosa melletti település.

– Tudod, hol van? – kérdezte Hal döbbenten.

Az áldozat füle ki volt lyukasztva, de nem viselt fülbevalót. Minél gazdagabb egy nő, annál szebb ékszereket hord. Persze, voltak kivételek. Például maga Schwartzman is. Olyan régóta nem hordott fülbevalót, hogy már össze is forrt a fülében a lyuk.

Spencer nem szerette a fülbevalókat. A fülcimpának csupaszon kellett maradnia.

Ez is egy volt a szabályai közül. Valami mindig eszébe juttatta a férfit. Talán egy nap majd nem így lesz. Schwartzman nagyon reménykedett benne.

Felemelte az áldozat kezét, hátha talál rajta védekezésre utaló nyomokat.

– Találtál már valamit?

– Még nem – ismerte be Schwartzman. – Az áldozat körmei elég rövidre vannak vágva, szóval előfordulhat, hogy egyáltalán nem repednének meg, még ha van is védekezésből eredő sérülés. – Áttért a köröm alatti részre. – De nem látok alatta semmilyen szövetet.

Visszafordította a nő kezét, és végignézte az ujjait, hátha talál árulkodó benyomódást vagy bőrszínváltozást, amiből gyűrű viselésére következtethetne. De semmi.

Sem fülbevalót, sem gyűrűt nem hordott. Talán allergia miatt.

Schwartzman megemelte a nő ruhájának nyakrészét, és egy vékony aranyláncot talált. Kihúzta a ruha alól, hogy megnézhesse a medált. Egy aranykereszt. Jobboldalt volt rajta egy aprócska, nagyjából tűszúrásnyi lyuk. Olyasmi, mint amelyet az ékszerészek készítenek, hogy a fény átjárhassa az ékkövet. A keresztet az egyik kesztyűs tenyerére fektette, majd a szabad kezével megfordította.

A kereszt vízszintes részének jobb oldalába egy Dávid-csillagot véstek.

– Ó, te jó ég!

Schwartzman elengedte a medált, és elhárított a holttesttől. Lehúzta a kesztyűjét, és hagyta, hogy a földre hulljon.

– Mit találtál? – sietett oda hozzá Hal.

A férfi megragadta a vállát. Megnyugtató volt a szorítása, elcsitította a lábát kocsonyává változtató pánikhullámokat. Nem lehet véletlen.

– Schwartzman – szólalt meg a férfi komolyan. – Mondj már valamit! Jól vagy?

Schwartzman a férfi kezébe dőlt, és lassan megrázta a fejét.

– Mi történt? – jelent meg Hailey Wyatt az ajtóban.

Pár órával ezelőtt Spencerről beszéltek. Megnyílt Hailey-nek és a többieknek a volt férjével kapcsolatban. Elmondta Hailey-nek, hogy bezárva érezte magát a házasságukban. És most... Schwartzman átkarolta magát, hogy valahogy legyőzze a remegését.

– Édes istenem, mintha kísértetet láttál volna, Schwartzman! – szólalt meg ismét Hailey. – Jól érzed magad?

Bár tényleg csak kísértet lenne Spencer! De sajnos túlságosan is valódi. Az áldozat ruhája sárga volt. Nem viselt ékszer. Ezek csupán véletlen egybeesések voltak.

– Bassza meg, csak nem ismerted?

– Nem. Nem a nővel van baj...

Schwartzman megérintette a mellkasát. Az övé a helyén volt. Hirtelen úgy érezte magát, mint aki meztelen. Mintha azzal, hogy vacsoránál Spencerről beszélt, egyúttal meg is idézte volna őt, és most itt lenne. Megnyílt vele kapcsolatban, és most itt termett.

– Miért gondoltad, hogy ismeri az áldozatot? – kérdezte Hal.

– Nem is tudom, hasonlítanak egymásra – felelte Hailey. – Hulámos haj, hasonló arcforma, az orruk. Biztos megijesztette.

Tényleg hasonlítottak egymásra. Istenem, hogy sikerült olyan nőt találnia, aki hasonlított rá? Akkor nem csak képzelődött. Az ékszerek hiánya, a ruha, a virágok. Tényleg Spencer volt az.

– Nem – rázta a fejét Hal. – Csak akkor borult ki, amikor meglátta a nyakláncot.

Schwartzman a falnak dőlve állt. Csupasz kezét meztelen nyakához nyomta. Jéghideg volt és nyirkos, mint egy holttest a hullaház hűtőjében, mosdatás után.

– Egy kereszt Dávid-csillaggal – jelentette Hailey. – És egy aprócska ékkő van a csillagban.

Vajon azt hinnék, megőrült, ha megmutatná nekik? Hónapokat töltött azzal, hogy elnyerje a bizalmukat. Olyan kevés kellett hozzá, hogy összetörje.

De mi más választása maradt? Nem rejthette el előlük a medált.

Schwartzman nagy nehezen leengedte a kezét.

– Egy keresztény kereszt Dávid-csillaggal – nyögte ki a szavakat. – A Dávid-csillag pont ott van, ahol a szív lenne, ha a keresztet egy női testtel azonosítjuk. A csillag közepén egy aprócska gyémánt van.

Schwartzman kitapintotta a nyakában lógó láncot, és megkereste a felsője alatt megbúvó medált. Az apja készítette az anyjának az első házassági évfordulójukra.

A szoba mintha a feje tetejére állt volna, úgyhogy Schwartzman lehunyta a szemét.

A nyakában lógó medál hajszálpontosan ugyanolyan volt, mint a halott nőé.

3

San Francisco, Kalifornia

– Schwartzman! – csendült egy sürgető női hang.

Visszarántotta Schwartzmant a valóságba. Bézs szőnyeget látott maga előtt, szemmagasságban pedig egy zöld takarót. Hailey és Hal bámult le rá fentről. Hátát a falnak vetve ült a földön.

– Segíts felemelni! – szólt oda Hailey Halnek.

Schwartzman összerezett, amikor megérezte Hal hatalmas kezét a vállán és a hátán, de hamarosan ismét a saját lábán állt. *Szedd össze magad!* Hiszen ő nem valamiféle esztét vesztett tyúk, hanem orvos, a tudomány embere.

– Hozna valaki egy üveg vizet? – kiáltott ki Hailey a folyosóra.

Hailey és Hal. Nekik elmondhatná. Tudniuk kell.

– Jól vagyok. – Schwartzman megköszöri a torkát. – Tényleg. Csak megdöbbenett, amit láttam.

Azt fogják hinni, hogy megőrült. Az anyjának is mindig ez volt a reakciója – hogy Schwartzman túlreagálja vagy elefántot csinál a bolhából.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De ez semmiképpen sem számított bolhának. Vagy talán mégis? Túlreagálta. Kellott egy kis idő, hogy megnyugodjon, hogy átgondolja a dolgot, mielőtt megszólal. A szakmája megtanította, hogy sose találgasson. Ő a tudomány embere. A bizonyítékokat kell követnie. A holttest majd válaszokkal szolgál.

– A nyaklánc? – kérdezte Hailey.

– Különös.

Hal és Hailey egymásra nézett. Egy nyakláncról volt szó. Csupán egy nyakláncról. És természetesen vannak még ilyenek a világon. Az, hogy maga Schwartzman még sosem látott az övéhez hasonlót, nem jelentett semmit.

Az egyik helyszínelő, Naomi Muir egy üveg vízzel a kezében belépett a szobába. Átnyújtotta Halnek. A férfi lecsavarta a kupakot, és Schwartzman kezébe nyomta az üveget.

– Idd meg!

Schwartzman a szájához emelte a vizet, és belekortyolt. A hideg kirángatta a bódulatból, segített ismét a szobára, az ügyre koncentrálnia. Visszaadta az üveget.

– Jobban vagyok. – Lehúzta a védőruha cipzárját, és kiengedte a forró levegőt. – Csak egy kicsit melegem volt.

Hailey gyanakodva méregette. Schwartzman összehúzta magát. El kell hinniük! Mi lesz, ha nem fogják? San Franciscóban akart új életet kezdeni, tiszta lappal indítani. Annyira szeretett volna mindent előlről kezdeni. Persze, ennél azért több esze volt.

Megrázta a védőruhát a cipzárnál, hogy bejuthasson némi friss levegő, majd visszahúzta a cipzárt.

Tiszta kesztyűt vett fel, és visszament a holttesthez. Alaposan szemügyre vette a puklit az áldozat orrnyergén, és végigfuttatta az ujjait az orrporcon, hátha törés nyomait fedezi fel. Nem talált